

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne[^]
all'ombra della quercia
in the shade of the oak tree

Magdalena Aulina

15-04-2026

«Ave Maria!

Molt estimada germana en el Senyor: en arribar a aquest niu de la nostra estimada Mare, em plau, adreçar-me a tu i a les teves germanes, implorant l'ajut de les vostres pregàries, a fi que pugui disposar la meva ànima amb tant d'amor i de gràcia a la falda de la meva dolcíssima Maria, tot podent-li dir: "Mare! Mare meva! Aquí tens aquesta petita i miserable filla, per a què en puguis fer un instrument útil, digne i gran al servei de Jesús, únic amant i estimat de la meva insignificant ànima".

Montserrat, digues al teu germà Tomàs que, gràcies a la seva ploma que porto sempre a la bossa, puc escriure aquestes línies, mentre la Carmen s'afanya perquè jo estigui ben atesa i no em falti de res.[...] Espero que se'n vagi per trobar-me en el silenci i en la quietud de la meva ànima, posant-me confiada i abandonada entre els braços de la meva tendra i estimada Mare. Sí, digues a totes que per a cadascuna pregaré i parlaré a la meva Mare, i ella, que és una Mare tan gran, m'ajudarà a fer-ho bé, confiant que totes vosaltres us fareu càrrec de la meva petitesa, acceptant la meva bona voluntat. [...]

Ara prenc possessió de la meva cel·la al monestir, s'anomena Sant Benet, és gran i assolellada. Que n'és de bo Jesús, germana meva! Ajuda'm a demanar-li que aprengui a ser agraïda. [...]

Adéu, el xofer s'espera i la Carmen ha d'anar-se'n. Prega per aquesta petita ànima que us estima de debò. Fins dilluns. Us recordaré en el meu silenci.

Records a totes,

Magdalena Aulina de Jesús, Maria i Gemma».

Magdalena solia pujar al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, situat sobre unes muntanyes rocoses particulars, "serralades" (d'aquí el nom Montserrat). Sovint hi anava amb una família d'amics de Banyoles, els Albiñana Roig, que hi pujaven habitualment perquè el senyor Albiñana tenia molts amics entre els monjos del monestir benedictí de Montserrat, els quals pogueren conèixer també Magdalena.

Ben aviat es van adonar que es tractava d'una dona especial, i així li concediren benvolentment el permís de romandre al Santuari de la Verge fins i tot després de l'horari al públic.

En una d'aquelles visites, Magdalena va sentir la necessitat de confessar-se, i en aquell mateix instant veié un monjo que es dirigia al confessionari. Era dom Fulgenci Maria Albareda. Quan s'agenollà, Magdalena ni tan sols va haver de presentar-se, perquè el pare la va acollir cordialment dient-li que l'estava esperant, perquè el Senyor li ho havia fet comprendre. Durant les hores que va passar al "cambril" de la Verge, Magdalena li havia demanat que li concedís un director espiritual sant i savi que guiés la seva ànima segons els designis del Senyor sobre ella.

Així, l'any 1928, el monjo Fulgenci Albareda esdevingué el director espiritual de Magdalena. Sense necessitat de moltes paraules, tots dos es trobaren, s'entengueren i es sentiren providencialment escollits per Déu. El pare Fulgenci morí màrtir l'any 1936, durant la Guerra Civil Espanyola. Va ser beatificat el 2013.

El pare Albareda recomanà a Magdalena el silenci, donant-li un fonament cristològic essencial, relacionant-lo amb la passió de Jesús, és a dir, amb l'actitud de silenci que el mateix Jesús va assumir davant del sofriment, de l'acusació i de la condemna injusta.

Magdalena viuria fidelment el silenci tota la vida, com una actitud de prudència davant l'experiència de la incomprensió i de la contradicció, convertint-se així en víctima unida a Jesús, assumint la seva mateixa actitud per a la salvació de les ànimes.

Donar-se a Déu per les ànimes és la síntesi heroica de la seva vida: el seu sacrifici unit al de Jesús en l'obra suprema de la redempció, renovada en cada Eucaristia. Aquest és el nucli teològic de la fe cristiana, que en Magdalena esdevé una experiència mística, total i plena.

És d'aquesta experiència profunda de silenci, d'abandonament i d'ofrena total que neix també la carta d'avui.

Ella ens permet apropar-nos no només als esdeveniments de la seva vida, sinó sobretot al seu cor, a la seva ànima tan delicada i sensible.

A la carta, també hi podem descobrir altres matisos de la seva espiritualitat. S'hi reflecteix la seva senzillesa i la seva "petitesa": en efecte, ella mateixa es defineix com una «petita i miserable filla». Només desitja ser un «instrument útil i digne» al servei de Jesús.

De la cel·la " Sant Benet" gran i assolellada, el seu cor vessa d'amor i d'entusiasme: «Que n'és de bo Jesús, germana meva!». I la seva profunda gratitud, que l'ha acompanyat tota la seva vida, segueix sent una preciosa norma dels seus ensenyaments.

I, certament, hi traspua també la seva profunda devoció a la Verge Maria; recordem que precisament la seva Obra va néixer en el mes de Maria, l'any 1916.

A la pregària de Magdalena a la Verge **Moreneta** de Montserrat unim la nostra pregària:

Salve, Verge Maria, Reina de Montserrat.

Tu ets la nostra esperança, la salut dels malalts i la consoladora dels afligits,
mira'ns, a nosaltres, els teus fills.

Protegeix les nostres ciutats, les famílies, els malalts, els joves i els infants.

Oh Reina de la Pau,

estén el teu mantell sobre tots els països turmentats per la guerra
i transforma els cors perquè reneixi la concòrdia entre els pobles.

Et confiem el nostre amor, les nostres esperances i les nostres vides,
perquè les guiïs cap al teu Fill,

i que, pel seu amor, ens concedeixi la gràcia que et demanem. **Amén.**

